

peastnud. Agga Jummal ei lasse ennast mitte pilgata, ilma temma abbita ei wõi meie middagi tehha. Mitte kangel westki majast ellas üks rikkas mees, kellel täis ellamine käes olli. Naest ja lapsi ei polnud temmal olla; sepärrast sai pärrast temma surma kōik ta warra oksjoni peal ärramūdud. Kōigelt poolt tullid rahwas kokku; Karel tahtis ommale ka tükki põllumaad osta. Kaup läks heaste korda, ja Karel läks omna sõbradega kõrti liku wõtma. Seal sai mõnda juttu adud ja wannad sõbrad tullid kokku. Ühhe laua peal mängiti kaarta, seal tõusis üks mees- test üllesse ja läks Kaarli jure pilgates: „Mõh! wanna wend,“ ütles ta, „kahheksa aastad polle ja ennām kaartidega teggemist teinud, ja aim kardad neid, agga tänna sa pead meie hulkaš ollema.“ Kaarli pea olli kange joma ajast sojaks läinud, ta unustas sel silmapilgul omma tõutusi ärra, mis ta omna Snnisteggiäle lubbanud, ei ilmas ennām kaarta mängida; ta lastis omma meelt pōvata ja hakkas agga mängima. Jubba

olli tük öhtut läinud ja öiete pimme öues, kui Karel hakkas koju minnema. Mitte kangel westki maiast olli maantee äres suur kiwimurd. Muidu kui Karel öhtutel koju läks, paistisid küllast tülled, sel ösel agga olli paks uddu, nõnda et ta mitte jalge ette tees ei wõind nähha, weel wähhem tuld küllast. Ta ekis ärra ja läks jedda teed, mis kiwimurdu wiis. Teadmata astus ta kõrge rünka pealt äkkitselt süggawa auku, ühhe samunuga ellust surma. Snnimejed, kes seal liggi ellasid, kuulsid üht müddinad, agga arwasid et kaljutükid murren rünkast alla kukkuwad, ja ei märkand ükski watama minna. Jubba hakkas koitma, ja Karel ei olnud weel koddu, naene, kes kõige ö temma pärrast rahhuta olli, satis sullasid wälja. Agga enne weel kui nemmad minnema saiwad, kandsid jubba kiwimurru tõteggjad möldri surnud kehha maiasse ja räkisid, kus nemmad tedda ollid leidnud. Kui ränk naese ja laste kurbdus olli, wõib iggamees isse mõista. Muid on jubba wiis aastat sest